

**Pauli Laymanni e Societate Iesu Jus Canonicum
Commentario Perpetuo Explicatum**

Et Uberi Non Minus Ac Varia Qvam Clara Et Solida Doctrina Illustratum

Commentarius In Librum III. Decretalium

Laymann, Paul

Dilingae, 1698

Capitulum II. Statuto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62482](#)

CAPITULUM I.

in Sexto.

Discretioni.

PARAPHRASIS.

Archiepiscopus, & Capit. Pisani contra Fratres Prædicatores, & Minores querelam ad Gregorium IX. deferebant, quod videlicet illi, tam publicè in suis sermonibus ad populum, quam alibi (in privatibus scilicet collationibus, disputationibus &c.) ea proponant, quæ Auditores à decimarum, aliarumque rerum Ecclesijs debitaram solutione avocent, aut animas corrumpere possint; mandat proinde hic Pontifex, ut impostrum ab his Religijs tales abstineant.

Notandum. Quod decretum hoc renovatum sit in Clement. Capiente teria de panis, & extensem ad omnes Religiosos, etiam non Mendicantes adjectâ pena excommunicationis ipso facto incurrendæ à transgressoribus: sicut tamen hoc decreto non comprehenduntur Sæculares Clerici, vel Laici, ita nec hanc Clementinam hujus penam timere debent. Lege, si placet dictam Clementinam, ubi plura injuncta Religijs circa decimarum insinuationem reperies, quorum tamen hodie vix aliquis usus est.

CAPITULUM II.

Statuto.

PARAPHRASIS.

Plura in pluribus hujus Capit. §§. ab Alessandro IV. Pontifice maximo statuta, vel ex alijs iam colligi poterunt ita ut multa hæc statuta priorum constitutio num tantum sint declarationes, renovationes, aut confirmationes, vel ex anno tando patebunt.

SUMMARIUM.

- Privilegium de decimis Novalium quomodo intelligendum?

- Quas decimas accipere possint Religijs à Laicis, & quas solvere tenentur Parochijs?
- Quid de Primis & Oblationibus?

Notandum. In Principiis hujus Capit. §. 1. statui sive declaravi quod privilegium de decimis Novalium alicui per privilegium concedantur, quandoque decimas in aliquo loco, per periodum v. g. possideret, non extendatur ad Novalium decimas, quas alij imperatoriis legij tempore possidebant; sed intelligitur debeat de illis Novalibus, que in turum post imperiatum privilegium sunt (cum privilegium tale non concedatur nisi præjudicio aliorum, quibus iurius aliquum fuit, nisi expresse tali iuri derogatur) neque extendatur ad Novalium decimas, nisi in illis locis tempore imperii privilegij antiquas decimas in locis aliis possiderent aliqui: neque denique ultra eam quantitatatem extendatur, in qua antiquæ decimæ ab imperante privilegij percipiebantur, cum assimilatum intelligi debeat, secundum conditionem illius, scilicet similitur. Imò non voluit Pontifex ut, secundo hujus Capit. ut in illis locis, integræ decimæ antiquæ, vel ultra numerum, alijs solverentur, quam Ecclesijs Parochialibus, ne per privilegium de decimis Novalium, etiam imperiatum & conditionis grave dictis Ecclesijs prædictis dicimenter, privilegium tale extendentes ob medietatem, ob odiorum etiam refingendorum rationem: ob quam causam pervivit etiam Pontifex in §. ult. hujus capitulo cessionem factam de percipiendis decimis præcisè non se extenderit ad decimes Novalium; cum tamen privilegia, quibus decimæ, vel alia simili jura alicui conceduntur, ita intelligi debeant, ut congrua adiutoria sustentatio, fabrica Ecclesiæ, hospitalita & alia Episcopalia jura salva maneat; id certè poterit Ordinarius, ut necessaria ad hæc onera Ecclesiæ relinquantur, cogere eos, quibus decimarum privilegium induget, juxta §. 2. hujus cap.

Notandum.

² Notandum II. In quarto §. sanc*t*e, asseri, quod eas decimas à Laicis, accipere possint sit*x*, quod in §. 6. Caserūm assertur.

Notandum II. In quarto §. sanè, asserti, quòd eas decimas à Laicis, accipere possint Religiosi, quæ ante Concilium Lateranense sub Alexandro III. fuerunt illis in Feudum perpetuum concessæ, de quo in cap. cum Apostolica 7. de his, quæ sunt à Prælat. & in cap. fin. hoc tit. In §. 5. autem statuit, quòd Religiosi etiam exempti solvere debeant decimas Ecclesijs Parochialibus, quibus fundi ratione decimaliarum priùs obligati fuerant, quām ad illas pervenerint, juxta cap. 3. 4. & 10. hoc tit. ac in iudicio, si coram Diœcœsano conveniantur ratione suarum decimaliarum, respondere debant, compellendi ad decimas dandas, nisi immunitatem tam tuam, quām rerum suarum probaveriat; quem casum specialem assertit Glossa, de quo coram Ordinario conveniti poterunt etiam exempti ratione rei sitæ , quod in §. 6. Caserūm assertur.

Notandum III. In Rubrica quidem hujus tituli, tam in antiquis, quām in sexto, mentionem fieti de Primitijs etiam & Oblationibus: nulla tamen specialis mentio eorum habetur in cap. hoc tit. & Primitiūr usus apud Judæos inter Cæremonialia præcepta computatur, in Lege verò Evangelica, olim quidem ex præcepto juris Ecclesiastici usitatus, cap. præter 6. dist. 32. cap. Revertimini. 65. caps. 16. q. 1. hodie tamen per contrariam consuetudinem abrogatus est. De Oblationibus verò ad altare faciendis à fidelibus (de quibus Oblationibus Rubrica hujus tit. loquitur) nulum quidem est præceptum, consuetudo tamen attendenda & observanda est. Videatur Theolog. Mor. l. c. e. 7.

T I T U L U S XXXI.

DE REGULARIBUS ET TRANSEUNTIBUS
AD RELIGIONEM.

Cum duo sint Ecclesiastica-
rum personarum genera, &
de primo, videlicet saecula-
ribus Clericis, dictum sit,
ordo postulat, ut de altero
genere, videlicet Regula-
nibus, quoque dicatur.

CAPITULUM I.

Nullus.

PARAPHRASIS.

Nemo tondeatur, nisi in legitima a^tate,
& spontanea voluntate. Est Canon Mo-
guntini Concilij tempore Imperatoris Ca-
roli habitu Anno Christi 813.

S U M M A R I U M.

1. *Ut Religiosus quis efficiatur, legitima
etas requiritur.*

Notandum primò. Ut Religiosus efficiatur, legitima atas requiritur, qua olim erat pubertatis, videlicet anni 14. completi in masculo, 12. in femina, c. i. c. II-Ind 10. causa 20. q. 1. c. 1. & 2. q. 2. c. ad nostram 8. c. cum virum 12. hoc tit. ea-déique atas secundum Canones, ad carnale matrimonium necessaria est, uti docui Isb. 5. tra. 10. p. 4. c. 12.

Cce

Ae